

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **Ing. R. K.**, Mgr. Ing. Vítězslavem Paděrou, advokátem, se sídlem Bulharská 588/1, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské nám. 1245/2, Hradec Králové, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. listopadu 2015, č. j. 26630/UP/2015/Sv, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. října 2016, č. j. 30 A 111/2015 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Dne 16. září 2014 podal žalobce u Městského úřadu Špindlerův Mlýn (dále též „stavební úřad“) žádost o povolení obnovy řízení ve věci zákazu ohlášené stavby „rodinného domu B“ ve smyslu § 100 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Žalobci se jednalo o obnovu řízení vedeného u stavebního úřadu a ukončeného rozhodnutím ze dne 28. prosince 2012, č. j. DOK/Vyst/Jeb/2165/2012 (v právní moci dne 11. března 2013). Uvedeným rozhodnutím stavební úřad žalobci zakázal provést stavbu „rodinný dům B“ na pozemcích p. č. X, X1, X2 a X3 v k. ú. Špindlerův

Mlýn, a to podle § 107 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. Obdobným způsobem, stavební úřad postupoval i v případě stavby „rodinného domu A“ žalobce. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové (dále též „krajský soud“) ze dne 20. května 2014, č. j. 30 A 22/2013 - 35, však bylo rozhodnutí žalovaného jako odvolacího správního orgánu ve vztahu k „rodinnému domu A“ zrušeno. Důvody obnovy řízení (ve vztahu k „rodinnému domu B“) žalobce vyvozoval právě z výše uvedeného rozsudku krajského soudu, z informací plynoucích z následných jednání se žalovaným a z obsahu metodického pokynu č. 4/2012 vydaného Krajským úřadem Jihočeského kraje, který byl schválen Ministerstvem pro místní rozvoj. Důvody obnovy řízení nicméně v žádosti nikterak nekonkretizoval.

[2] Rozhodnutím ze dne 31. července 2015, č. j. DOK/Vyst/Mik/1122/2014, stavební úřad podle § 100 odst. 6 správního řádu zamítl žádost žalobce o povolení obnovy řízení ve věci „rodinného domu B“. Při svém rozhodování o zamítnutí žádosti žalobce o povolení obnovy řízení správní orgán prvého stupně vyšel ze skutečnosti, že žalobce podal žádost o povolení obnovy řízení opožděně. Ustanovení § 100 odst. 2 správního řádu stanoví subjektivní lhůtu pro podání žádosti o povolení obnovy řízení v délce tří měsíců; tato lhůta běží ode dne, kdy se žadatel o důvodech obnovy řízení dozvěděl. Stavební úřad vyšel z toho, že sám žalobce ve své žádosti uvedl, že nové skutečnosti se dozvěděl z výše uvedeného rozsudku krajského soudu, který nabyl právní moci dne 27. května 2014. Žalobce byl účastníkem řízení, tudíž mu byl nejpozději dne 27. května 2014 specifikovaný rozsudek doručen. Tříměsíční lhůta k podání žádosti o povolení obnovy řízení tak uplynula dne 27. srpna 2014. Žádost o povolení obnovy však žalobce podal až 16. září 2014.

[3] Žalobce se proti rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí žádosti o obnovu řízení odvolal. Poukázal na to, že ve své žádosti uvedl, že o důvodech obnovy se dozvěděl nejen z rozsudku krajského soudu, ale též z na něj navazujících jednání s odvolacím orgánem a jím vyslovených stanovisek k předmětné věci. Od těchto jednání neuběhla v době podání žádosti o povolení obnovy řízení lhůta delší než tři měsíce, opak by podle něj musel prokázat správní orgán.

[4] Žalovaný podané odvolání zamítl a úspěšný nebyl žalobce ani se správní žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové. Krajský soud dospěl k závěru, že žalobce nesplnil povinnost tvrzení, neboť neuvedl data, kdy mělo dojít k předmětným jednáním se žalovaným, od nichž odvozuje počátek běhu subjektivní lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení, stejně jako nesdělil ve svých podáních správním orgánům ani v žalobě nic bližšího o jejich obsahu. Nad rámec nutného odůvodnění pak krajský soud dovodil, že žádosti žalobce by nebylo ani v případě dodržení subjektivní lhůty možno vyhovět, neboť v ní žalobce neuvedl žádné nové, dříve neznámé skutečnosti, které by mohly vést k obnově pravomocně skončeného územního řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. V ní namítal, že krajský soud neodůvodnil řádně svůj

závěr, že se stěžovatel dozvěděl o důvodu obnovy řízení právě z rozsudku krajského soudu ze dne 20. května 2014, č. j. 30 A 22/2013 - 35. Krajský soud se v napadeném rozsudku vůbec nezabýval důvodem pro obnovu řízení, který stěžovatel uplatnil, ani obsahem citovaného rozsudku. Jeho závěr, že se žalobce dozvěděl o důvodu obnovy právě z tohoto rozsudku a že o tom není pochyb, je tudíž nepřezkoumatelný.

[6] Žalovaný se práva na vyjádření ke kasační stížnosti výslovně zřekl.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[8] Jak je zřejmé již z výše uvedeného shrnutí případu, kasační stížnost se s odůvodněním napadeného rozsudku míjí. Krajský soud podle názoru Nejvyššího správního soudu srozumitelně a přezkoumatelně odůvodnil, proč považuje (shodně s žalovaným) návrh stěžovatele na obnovu řízení ve věci zákazu ohlášené stavby „rodinného domu B“ za opožděně podaný. Nezaložil přitom své rozhodnutí na tom, že by snad musely být všechny skutečnosti odůvodňující obnovu řízení stěžovateli známy z výše uvedeného rozsudku krajského soudu ze dne 20. května 2014. Vyšel pochopitelně z toho, že kdyby tomu tak bylo, pak by žádost musela být podána opožděně, jelikož rozsudek nabyl právní moci 27. května 2014. Stěžovatel byl účastníkem tohoto soudního řízení, proto mu byl rozsudek nejpozději tohoto dne doručen. Na to však krajský soud navázal úvahami, které se týkaly dalších skutečností, od nichž stěžovatel odvozoval běh subjektivní lhůty pro podání svého návrhu.

[9] „*Výše uvedený moment* (tj. 27. května 2014, pozn. NSS), *který žalovaný i správní orgán prvého stupně považovaly za rozhodující pro počátek běhu subjektivní lhůty pro podání žádosti o povolení obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 2 s. ř., je jediným ve věci na jisto postaveným. Žalobce sice dále uvádí, že rozhodující pro počátek běhu subjektivní lhůty byl okamžik pozdějších (na rozsudek zdejšího soudu navazujících) jednání se žalovaným, tento však nikterak nespecifikuje. Kdy k takovým jednáním mělo dojít, neuvádí. Jde pouze o obecné tvrzení, které není ničím podložené. Žalobce sám se je po celou dobu nesnažil žádným způsobem specifikovat, a to ani v odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení obnovy řízení, když přitom bylo zcela zřejmé, že k zamítnutí žádosti došlo právě s ohledem na skutečnost, že konkrétní datum tvrzených jednání žalobcem uváděno není.*“ Krajský soud dále upozornil, že stejně tak stěžovatel po celou dobu správního a soudního řízení neuvedl, kdy se měl seznámit s obsahem metodického pokynu č. 4 vypracovaného Krajským úřadem pro Jihočeský kraj, přičemž z obsahu správního spisu, v němž je uvedený pokyn založen, plyne, že byl vypracován 19. dubna 2012. Krajský soud proto – po stručné úvaze o tom, proč nebyly správní orgány povinny stěžovatele samy vyzývat k doplnění jeho podání, pokud jde o chybějící skutková tvrzení – uzavřel, že „*se neztotožňuje s tvrzeními žalobce spočívajícími v tom, že nebylo jeho povinností tento konkrétní okamžik uvést, pokud subjektivně nějakým způsobem rozhodný moment vymezil, resp. že bylo povinností správního orgánu důkazem opaku tento okamžik stanovit. V zákonné úpravě výše uvedená*

tvrzení nemají podkladu, stejně tak nejsou krajskému soudu známy žádné judikatorní závěry soudů dospívající k uvedenému závěru. Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem a proces jejího projednání je ovládán dispoziční zásadou. Z té plyne určitá míra odpovědnosti účastníka, který mimořádný opravný prostředek navrhuje, za tvrzení, která budou základem úspěšnosti uplatněné žádosti.“

[10] Citované úvahy krajského soudu jsou jednoznačné a srozumitelné. Je z nich zřejmé, že stěžovatel nesplnil ani nejzákladnější povinnost vznést skutková tvrzení, pokud jde o včasnost jeho podání, ačkoliv nejpozději v odvolacím řízení mu muselo být zřejmé, že právě tato otázka je klíčovou a brání věcnému projednání jeho návrhu. Stěžovatel přesto svou povinnost nenaplnil, a to dokonce ani v řízení před krajským soudem. Jelikož stěžovatel skutková zjištění ani výše citované závěry krajského soudu ve své kasační stížnosti nikterak nezpochybňuje, nejsou jeho kasační námitky vůbec způsobilé otřást argumentací krajského soudu. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[11] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. února 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu